

Voorwoord

Christelijke lezer,

Velen hebben tot stichting van de godzaligen over dit voortreffelijke onderwerp geschreven. Ik kan hierin niet veel doen, maar heb nog enkele gedachten toegevoegd aan wat al gezegd is. Verder neem ik mij voor de laatste punten op een praktischer manier uit te werken in een andere verhandeling, namelijk de toepassing van de verbondsbeloften en de invloeden van de Geest onder het genadeverbond.¹ Hierover, en met name over de laatste van deze twee zaken, hebben maar weinigen op praktische wijze geschreven. Toch is het van groot belang om het verband tussen onze plicht en de werkingen van de Heere duidelijk te krijgen, en wat we kunnen doen onder een doodse toestand, hetzij om de wind te vangen of om in een geestelijke toestand gebracht te worden, zodat de ziel ontvankelijk zal zijn voor Gods invloeden.

Ik verlang hierin voor de waarheid te spreken, en niet voor of tegen personen. Ik zwijg over hen en noem van geen enkele opponent de naam. Want ik ben van oordeel dat de waarheid des te begerenswaardiger is wanneer wij haar met vrede kunnen krijgen, terwijl het vuur van polemieken zo weinig mogelijk aangeblazen of opgestookt wordt. Wat in deze verhandeling bij wijze van argumentatie gezegd wordt, kan de bescheiden lezer, die daar niet mee te maken heeft, overslaan, door alleen te lezen wat praktisch is.

Naar het gerucht gaat, is schrijver dezes – die niet wenst dat de waarheid om zijnentwil zou lijden – enigszins in een verkeerd daglicht gesteld door de naam ‘*protester*’ – ik weet niet waarom. Hij zou iemand zijn die de regering en de tucht van Gods kerk in Schotland in de steek gelaten heeft. Maar mijn bescheiden gedachten zijn nog dezelfde als vroeger. Ik kan echter niets aan de waarheid toevoegen. Deze mensen, die de wereld ‘*protesters*’, ‘*schismatici*’ en ‘*separatisten*’ noemt, beschouw ik als zondige mensen die een Zaligmaker nodig hebben, als mensen die ernaar verlangen God te vrezen en Zijn Naam lief te hebben, en die graag zouden zien dat onze

1. Deze verhandeling is in 1659 verschenen onder de titel *Influences of the Life of Grace*. Nederlandse vertaling: *Het genadeleven*, De Banier, 2018 (noot vert.).

praktijk en levenswandel een beetje dichter bij de regel of norm van het Evangelie komen, en dat ons land zou treuren over alle gruwelen die daarin bedreven worden. Ik begeer dit te zeggen zonder enige kritiek te leveren op enige van de godzaligen in het land die op dat punt van een ander oordeel zijn. Het is mijn gebed tot de Heere dat Hij ons bevindelijk de werkelijkheid van deze Schriftplaats zal doen horen: 'Alzo zegt de HEERE: Gelijk wanneer men most in een bos druiven vindt, men zegt: Verderf ze niet, want er is een zegen in; alzo zal Ik het om Mijner knechten wil doen, dat Ik hen niet allen verderve' (Jes. 65:8).

De Heere Jezus zij met uw geest.

De uwe in de Heere Jezus,
S. R.

DEEL I
ONDERZOEK NAAR
DE VERBONDEN

1. Overzicht

De hoofdpunten van de verhandeling.

Wat over het verbond des levens gezegd zal worden, wordt in deze hoofdpunten ondergebracht:

1. De aard van het werkverbond en het genadeverbond, en de onderlinge verschillen.
2. De Middelaar van het verbond des levens.
3. De toepassing van de verbondsbeloften.
4. De verbondsinvloeden van de genade onder het Evangelie.

Over de laatste punten – en met name over het vierde punt – is door anderen niet veel gezegd in praktische zin.

2. De verbondsstaat van Adam

Stellingen aangaande de verbondsstaat van Adam.

1. De apostel zegt: 'De eerste mens is uit de aarde, aards; de tweede Mens is de Heere uit den hemel' (1 Kor. 15:47). Hier spreekt hij over twee bij uitstek publieke personen, de edele hoofden van grote gezinnen. Hij beschrijft de toestand van de eerste Adam als natuurlijk en aards, en die van de tweede Adam als geestelijk en hemels. Ongetwijfeld moet de geboorte uit het huis en zaad van de tweede Adam (Joh. 1:12-13) de heerlijkheid van de eerste geboorte wel verduisteren. Er is dus weinig grond om te roemen op de holle buitenkant en loze luister van adeldom en blauw bloed. En toch, toen het schepsel viel, slopen 'ik' en 'zelf' binnen om in een arm, broos stuk leem te huizen en moest dat zo opgeluisterde leem een soort god zijn.

2. De bloem en het allerbeste van Adams staat in het paradijs was een aardse toestand, zoals blijkt uit zijn eten (Gen. 2:9,16), zijn slapen (vers 21), zijn geplaatst-zijn in een hof om die te verzorgen (vers 8,15-17), zijn huwelijk (vers 23-24) en zijn heerschappij over vogels, dieren en vissen (Gen. 1:28). Maar in de tweede Adam zijn wij, behalve al deze zaken, begiftigd met een leven dat meer waard is dan vele hectares aan wijngaarden. Sommige mensen willen de vele landerijen die onze eerste vader Adam verkocht heeft, weer terugkopen. Zij 'trekken huis aan huis' en 'brengen akker aan akker, totdat er geen plaats meer zij'. En zij onterven alle anderen, alsof die bastaarderfgenamen waren en zij zelf de enige rechtmatige erfgenamen van Adam, opdat zij 'alleen inwoners gemaakt worden in het midden des lands' (Jes. 5:8). Zulke mensen tonen duidelijk dat er veel van de eerste Adam en weinig van de tweede Adam in hen is.

3. De onsterfelijkheid kan bovennatuurlijk genoemd worden voor het aardse deel van Adam, aangezien een lichaam van aarde geen aanspraak kan maken op een leven tot in eeuwigheid alsof dat iets zou zijn wat er van nature aan toekomt. De onsterfelijkheid komt echter wel toe aan de gehele Adam, die uit ziel en lichaam bestaat en met Gods beeld begiftigd is, want de ziel kan niet sterven.

4. Maar als we het hebben over een leven van hemelse gemeenschap met God, dat Adam bemachtigd zou hebben als iemand die de wedloop goed gelopen en het goud en de kroon gewonnen had; een zodanig leven kwam Adam niet van nature, maar door belofte toe.

5. Adam was in zijn eerste staat niet voorbestemd tot heerlijkheid door de wet en tot Gods invloeden om hem te doen volharden. Ook kon hij God niet loven dat hij was 'uitverkoren (...) voor de grondlegging der wereld', opdat hij door de wet 'heilig' zou zijn (zie Ef. 1:4). Wat? Was Adam dan niet voorbestemd tot het eeuwige leven door Jezus Christus? Ja, dat was hij, maar niet als een publieke persoon die al zijn zonen vertegenwoordigde, maar als een even individuele persoon als Abraham of Jakob. Want de Evangelie-voorbestemming is geen voorbestemming van de menselijke natuur, maar van deze of die persoon. Daarom werden wij niet tot het eeuwige leven voorbestemd in Adam, maar in Christus (Rom. 8:29-30).

6. Adam is dus wel totaal en definitief uit de staat van het leven door de wet gevallen, maar niet uit de staat van de Evangelie-verkiezing tot heerlijkheid. Want de Heere had in de bedeling van de wet een liefdesvoornemen om een schouwburg en toneel van vrije genade op te richten. De weg van de werken zou een tijdelijke bedeling zijn, zoals een zomerhuis weer afgebroken wordt. Anders gezegd: het was de bedoeling van de Heere dat de werken en de natuur een tijdelijk, maar geen permanent gerechtshof tot gerechtigheid zouden zijn. Daarom zijn er nu nog de overblijfselen van het oude gerechtshof en houdt de wet een zittingsdag tot veroordeling van kwaaddoeners, die geen tribunaal van genade, maar alleen van werken willen erkennen. De wet is een eerlijk gerechtshof om rovers schrik aan te jagen en vagebonden en bandieten ontzag in te boezemen. Maar voor gelovigen is de wet nu een gerechtshof met een heel ander doel.